

Alkonyodik

Mire delet harangoztak, sikerült összeszedelődködnöm, bár a borotválkozás egyelőre elmaradt. Az ebédhez kenyér kell, a holnapi reggelihez kalács. Elő hát a plasztikszütyőt, süt a nap, kék a hidegen didergő ég, indulás falunk boltjai felé. Mert jóllehet a város tízmilliós, de ez a régi kerülete olyan, mint egy falu.

Két francia pékségünk is működik. A *Chez Paul*-nak jobbak a cukrászsüteményei, de könnyen kiszárad a rúdkenyere, ropogós héjú friss baguette-ért tehát a *Pain Quotidien*-hez, a mindennapi kenyereünkről elnevezett pékhez megyek. Azután pedig irány a *Louis* cukrászda. Magyar vállalkozásként nyitott, az '56-os menekültként Angliába érkezett jó magyar ember, Perlmaier Lajos tulajdona volt. Amikor ő elagva nyugalomba vonult, s acélkék Rolls Royce kocsija nem parkolt többé a cukrászda előtt, jelezve, milyen jól megy a bolt, a patinás kávézó lengyel kézbe került. A LOUIS felirat ott maradt a homlokzaton, igyekeznek méltók lenni ehhez, de a krémes és az indiáner eltűnt a kínálatból. Szerencsére jó fonottkalácsot sütnek, ezt szeleteljük a reggelinkhez. Nejem vigyáz a vonalaira, de én vastagon vajazok az akácméz vagy a baracklevár alá. Nevezetes nagyapám, Molnár Ferenc írt arról az egyik tárcájában, hogy legyen luxusunk a vaj bőséges élvezete.

Csak katonásan, fiatalosan! Nem csoszogunk. S a sarki ingatlanügynökség kirakatüvegében tükörképünkön ellenőrizhetjük, hogy elég kackiás egyenesen tartjuk-e magunkat még a nehéz télikabátban is. Nem görbülünk-e kérdőjelle nyolcvan felett, mint a szomszéd utcában lakó agg Grünberger bácsi, akinek a torzója immár derékszöveget formál.

Budán is volt hasonlóan parkinsonos ismerősünk, egy nyugalmazott ezredes. Nem csak hajlott volt, a feje is lekókad. „De hát így annyi mindent talál a járdán” – mondta rá nagy bölcsen a házmesternénk.

A párom elszántan óv a totyogós öregségtől. A „húzd ki magad!” naponta tízszer is elhangzik.

Hajdan aktívan sportoltam. Középtávú futóversenyeken indultam a Vasas MÁVAG színeiben, s a teniszt csak partner hiányában hagytam abba. Így nem vagyok pocakos, és a lábam fűgén visz.

A baj máshol van. Ismerőseim nyájasan rám köszönnek az utcán, és üdvözlötüket küldik kedves feleségemnek. Fogalmam sincs, hogy kicsodák. Kiestek az emlékezetemből. Persze, hosszú éveken át képzőművészeti galériám volt a falu legrégebbi részén, tehát emberek százait ismertem meg, mindre emlékezni kellene, névvel, élettörténettel.

Salernót mutatják a tévében. – Na, itt már jártunk – mondja a párom. – Emlékszel, milyen jó hallevest ettünk a főtéri vendéglőben?

– Persze hogy emlékszem – füllentem.

Ugyanakkor jól fel tudok idézni kisgyerekkori dolgokat. Amikor hétévesen az elhurcolás elől falura, Balatonkilitire menekített az a fiatal parasztaszony, aki túróval, tejjöllel, tojással járt hozzánk, emlékezetem szerint egy hideg téli napon minden házhoz bezörgettek az orosz katonák. Lepedőket és fehér asztalterítőket rekviráltak. A befagyott Balaton jegén átkelve készültek támadásra a Zalában még ott állomásozó német egységek ellen, álcázó fehér lepelbe burkolva magukat. Emlékszem, miként vágtak lyukat a terítők középebe, azon dugták át a fejüket.

A láb épsége nagyon fontos. Az én atléta-lábam jól működik, ám vigyázni kell: ismerősöm agg édesapja büszke volt arra, hogy kilencvenévesen is fel tudja tenni a lábát a mosdóba, aztán egy végzetes reggelen így esett hanyatt, és gerincét törte.

Most mintha új korszakába értem volna az észlelőképességemnek: mindenre rácsodálkozom. Szokott sétámat végzem a bevásárlás után, végig kis utcánkon, aminek már az elnevezése is jellemző: 'Back Lane' – hátsó utca.

Megcélzom utcácskánk alján a *La Cage Imaginaire* éttermet, benne alig néhányszor voltam. A párom főz mindennap. Vajh' mit jelent a *cage imaginaire*? Képzelt kalitkát? S azt miért? A szakács állítólag nyolcvan étel előállítására képes.

Mellette található a keresztutca névadója, a *Flask*, azaz flaska nevezetű korcsma, ott is főznek, de angolosan. Erről nevezték el az egész utcát *Flask Walk*-nak.

A hárompercnyi sétára fekvő hatalmas londoni őspark, a *Hampstead Heath* felé tartok. Még a hajdani közfürdő és mosoda egyemeletes vöröstégla épülete előtt kell elhúznom, amely e hivatását kőbe vésve viseli, homlokzatán végig, de már régen lakásokká alakították át. Amikor a BBC ifjú rádiós munkatársaként, fix fizetésem előnyére támaszkodva, ötven éve, jelzőlogkölcönért megvettem keskeny, háromszintes sorházamat, két idős melós hetekig bütykölt a modernizálásával. Amíg a fürdőszoba el nem készült, a közfürdő minden vendég után alaposan kisikált kádjaira jártam.

Két lángvörös telefonfülke van a hajdani fürdőház bejárata előtt. Az egyikből még lehet telefonálni (ki telefonoz manapság fülkéből?), a másikat viszont egy élelmes pasas büfévé alakította át, beszerelt eszpresszómasinával. Éppen ott van egy utcai pad is, ahová a kávéspohárral meg a szendvicssel letelepedhet a kedves vendég. Ez London legparányibb eszpresszója.

Innen már csak egy ugrás a fél kerületet elfoglaló őspark, a tóhoz vezető, ápolt sétaút fasorján ballagva vetek számot éveim múlásával.

Az, hogy a szomszédai közé szoruló, keskeny kis házam kétemeletes, jó tornát jelent a lábaimnak. Naponta vagy hússzor fel- s lemegyek a lépcsőn, a dolgozószobába, a fürdőszobába, a földszinti konyhába, a kertre nyíló társalgóba, ebédlőbe, s fürgén veszem a lépcsőket.

A vénülés egyik alapvető hátulütője, hogy nem tervezhetünk sok évvel előre. Pedig dönteni kellene jövőjéről egy ilyen kétlaki európaernek, mint amilyen én vagyok. Hol érjenek végnapjaim: Hampsteadben vagy Budán? Csak kórházra ne szoruljak.

Ha majd betöltöttem a százat, illő lesz valahogyan elpatkolni, talán békén elszenderedve a karosszékben. De melyikben? Abban, amit apámtól örököltem, s Budán kínálja kényelmét dohányszín bársonyhuzatjával, avagy a londoniban, amelynek már kezdem laposra ülni a rugóit?

S mi lesz az életművel? Ki kellene rukkolni valamiféle újabb kisprózaival szöveggel, jelezve, hogy még a porondon vagyok.

Hitvesem sejti, hogy mostanában ilyen felkavaró gondolatok zavarják lelki békémet. Vallok.

– Ugyan már – legyint. A lényeg, hogy minden napodnak legyen még értelme. A horatiusi *Carpe diem*-et úgy fogd fel, ahogy kell: ne múljon el nap egyrészt hasznosság, másrészt valamiféle öröm nélkül. Lám, Horatius megjárta a philippi csatát, ahol az ülepébe nyílvessző fúródott, azután teljesen elszegényedett, mégis ezt vallotta.

A lényeg, hogy még minél több reggelen kenhessem vastagon kalácsomra a vaját.

